

Amerikai gengszterek gépjegyzetében - Berlinnél

Tíz perces mélytámadást éltünk át egy személyvonaton

Mióta az angol bombázóknak sikerült bizonyára igen fontos katonai célpontnak számító berlini magánlakásukat nagyrészen tönkretenni,

egy környéki falucskából járok be a külügyminisztérium sajtótájékoztató konferenciájára Berlinbe.

E kis község tulajdonképpen még Berlin területéhez tartozik és így a birodalmi főváros felé remek összeköttetéssel rendelkezik.

A gyakran járó helyiérdekűvel mindössze egy órát vesz az utazás igénybe.

Nos, eme mindennapos utazásnak „köszönhetem”, hogy most személyesen is átélhettem a légitámadások legújabb amerikai változatát,

a békés személyvonatok gépjegyzetét...

Történt ez pedig eképpen:

Napsugaras júniuseleji délelőttön vidám tereferével telt a fülkékben az idő. A mászkáló asszisztánsan köhögő mozdony is

„Kiszállni! Légiriadó! Kiszállni!”

Kinézünk az ablakon, az állomásfőnöknő járja sorra a fülkéket és mindenhová beszél. Itt-ott gyerekkocsikat segít kiemelni. A komoly, piros hivatalos sapka alól csintalanul villannak elő szőke hajfürtjei. Dehát valahogy nem akarózik kiszállni az utasoknak. — Légiveszély, itt? — kérdik egymáron. És legyintenek.

Öreg berlini rókák ezek, akik a háború kitörése óta talán már ezernél is több légitámadást éltek át...

Egy szabadnapos rendőr siet az állomásfőnöknő segítségére. Az utasok közül ő kiválogat magának néhány vasutat és most már harsány vezényszóra gyorsan indulunk a közeli óvóhely irányába. Hallom, a rendőr odasúgja az egyik vasutasnak:

„Sietessétek az embereket, most mondták be, hogy amerikai vadászok garázdálkodnak mélyrepüléssel itt a környéken valahol!”

A közeli erdő felől motorzúgás közeleg. Mély bűgással sötét árny rohog el felettünk.

— Itt vannak! — kiáltja a pirossapkás lány.

Egy pillanatig tartott az egész. Hová tűntek?

Ismét a rendőr hangja csendül: — Gyorsan, gyorsan! Visszajönnék!

Igaza is lett.

Most a túlóralról közeleg a zúgás.

A perron már üres. Csak az állomásfőnöknő tart ki helyén és várja meg ott a fejleményeket. Amikor meglátja a közelgő amerikai vadászt, villámgyorsan egy láda mögé, fedezékbe bukik.

Mi,

ahol eddig a bunker lejárójánál állodogáltunk, szintén behúzzuk magunkat gyorsan.

Kop-kop-kop-kop csattognak a gépjegyzetek, ablakok csörömpölnék. Aztán csend.

De most már óvatosabbak vagyunk,

ne mozdulunk ki a bunkerből!

Jól számítottunk, mert éppen csak hogy megfordulhattak vala-

mintha vidámabban pőfékelne füstkarikáit a kéken szikrázó égbojt felé. Az emberek apró-cseprő gondjaikat tárgyalják, egy idősebb munkás boldogan újságolta, hogy elkészült az új házikója,

már szinte nem is bánja, hogy elvesztette berlini lakását.

Mert most a sötét, poros hátsó udvar helyett minden szabadidejét az ahhoz tartozó kis kertcskében töltheti, ahol zöltséget termel családjának. De tervbevette már, hogy gyümölcsfákat is ültet rövidesen...

Az utasok érdeklődésére elmondja, hogy egymásután épülnek most a bombakárosultak számára ezek a kis házikók, melyek gyárilag előállítva úgy érkeznek a helyszínre, hogy azokat a tulajdonosaiknak a mellékelt tervrajz alapján csak össze kell rakniuk.

Szokatlanul hosszú ideig állodogaltunk egy közbeeső állomáson. Az emberek találgtatják az okát.

Egy női hang süvit végig a peronon:

hol és máris itt vannak megint. És lönek újra.

Még kétszer fordulnak és pász-tázzák végig a szerelvényt.

Aztán csend megint.

Egy darabig várunk még, de úgylátszik, végleg továbbálltak.

Az állomásfőnöknő már beszaladt hivatali szobájába, lassan az utasok bátrabbjai is odamerészkednek. A szoba ajtajába csoportosulunk.

A rádió hangja szól:

„Az ellenséges vadászok nyugati irányba elhagyták kerületünk légterét!”

Fellelegzünk. Beszállás!

Mintha mi sem történt volna, sürgőldök újra az utasok körül a pirossapka.

Gyerekek tapogatják a recésszelű lyukakat, melyeket a golyók vájtak a kocsik vasába. Itt-ott egy ablak is hiányzik.

A fapadokat is felforgácsolta a lövedék az egyik kupében.

De sebesült nincsen. Hála a rendőr és elsősorban a pirossapkás lány lélekjelenlétének. Ő máris emeli tárcsáját:

„Indulás!”

Prüszkölve zökkenünk tovább.

Az utasok hálásan integetnek a visszamaradó lány felé. Piros sapkája alól a szőke fürtök még meszire utánunk csillognak az aranyos napfényben.

Viszontlátásra bátor kis német állomásfőnöknő!

NYÁRY JÓZSEF.

Ahol csak a sárgacsillagos házakban van óvóhely...

Panaszkodnak a Jobbágy-utca keresztény lakói

Szombaton zajlott le a zsidók átköltöztetésének az utolsó napja. Ugy nézett ki az öreg Budapest ezen a szombati napon, mintha tíz békebeli május elsejét ragasztották volna egybe. Az utcákon megrakott stráfszekerek, kis kézikocsik, kerékpárok és más alkalmatlanságok szállították a több-százezeret kitevő zsidó lakosságot csillagos házak felé.

Ahol nincs csillagos ház

A zsidó betyárbutort szállító kocsikat kísérvé meglepődve tapasztaltuk, hogy azok igen sok esetben modern bérpaloták előtt állottak meg.

Meglepett és gondolkodóba ejtett, hogy mimódon került zsidó csillag ezekre az elsőrendű modern bérpalotákra, akkor amikor például bombázás szempontjából Budapest egyik legveszélyeztetettebb részének, a Keleti pályaudvar mellett fekvő Grassalkovich- és Jobbágy-utca szegényes, százszázalékosan külvárosi képet tükröző házai között, amelyek még óvóhellyel sem rendelkeznek egyetlen egy sárgacsillagos ház sem található?

Elhallgattunk a Grassalkovich és Jobbágy-utca régi detek-

tívfilmekre emlékeztető szűk kapualjra, sötét, egészségtelen, levegőtlen lakásaiba.

A kép, ami elibenk tárult, megdöbbentő és elszomorító volt. Az említett utcákban lévő házaknak 90 százaléka nem rendelkezik óvóhellyel.

Kérdésünkre, hogy hol húzódnak meg a lakók légvédelmi riadó esetén, a válasz a következő volt:

— A kapuk alatt szorongunk és hallva minden bomba robbanását és a légvédelmi ágyúk elhárító heves tüzeinek hangját, százszorosan éljük át az angol-amerikai terrorbombázók támadásaink ideigzalmát.

Vajjon milyen fondorlatos zsidó manőver tevésthetette meg a hatóságokat, hogy a „választott nép” óvatos tagjai nem az óvóhely nélküli házakba, hanem igen sok esetben fényes, gőzfűtéses és elsőrangú óvóhellyel ellátott modern bérpalotákba költöztek?

Kíváncsian várják a Grassalkovich- és Jobbágy-utca óvóhely nélküli tömeglakásokban összezsúfolt keresztény lakói, hogy milyen sorsot szánt nekik az új, nemzeti-szocialista alapokon álló magyar állam.

— góbé —

Huszonöt év óta keresztényként szerepelt egy felvidéki zsidó

A rendőrség tudomására jutott, hogy Bartos Gyula jómódú fodrász mester, aki a Viola-utca 37. c. számú házban lakik, állandóan angol rádiót hallgat és a destruktív híreket emeséli ismerősei, barátai körében. Detektívek mentek ki Bartos lakására, majd előállították a főkapitányságra. Az igazoltatáskor Bartos Gyula 47 éves lévai születésű keresztény fodrásznak mondta magát és ilyen iratokat mutatott fel. A rendőrségen azonban gyanusnak találták viselkedését, majd az orvosi vizsgálat és további kihallgatása során kiderült, hogy 25 évvel ezelőtt, 22 éves korában Léván egy Bartos Gyula névre szóló katonai iratot talált és az előrelátó zsidó már akkor beszerzte Bartos Gyula összes iratait Bevallotta, hogy igazi neve Walterdorfer Samu. 1922-ben még a cseh megszállás alatt hamis irataival megszerezte a cseh ál-

lampolgárságot, majd amikor a Felvidék egy részét visszacsatolták hozzánk, Budapestre költözött és hamis irataival megszerezte a budapesti illetőséget és a magyar állampolgárságot is.

A zsidó szélhámos mint keresztény élt a megszállás alatt így kötött házasságot is Bukovenszki Ilona keresztény nővel, aki azonban néhány év múlva otthagyta és törvényesen elvált tőle. 1938-ban Walterdorfer Samu mégis megkezdte Nagy Etelka nevű román kat. leánnyal és rövid udvarlás után a VII. kerületi anyakönyvi hivatalban megesküdtek. A szerencsétlen asszony most megdöbbenve értesült arról, hogy férjét nem Bartos Gyulának hívják és hogy zsidóval élt éveken át együtt. A szélhámos zsidó fodrászt a rendőrség őrizetbe vette és átkísérték a toloncházba.

Bevonulóknak
hátrétegű garancia
HATIZSÁK
— P. 55.24 —
MAGYAR DIVATHÁZ
ERŐS LÁSZLÓ
Budapest, VIII., József krt. 53.